

Víctor Panicello

7000

metres

quadrats

de gespa

Una novel·la sobre el poder de la il·lusió

Estrella Polar

Víctor Panicello

7000

metres

quadrats

de gespa

Estrella Polar

Estrella Polar

© 2015, Fundació Privada del RCD Espanyol de Barcelona

© d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62 s.l.u.,
Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

© Il·lustració: Shutterstock

Primera edició: març del 2015

www.estrellapolar.cat

Fotocomposició: Víctor Igual

Impressió: Reinbook

Dipòsit legal: B.4.465-2015

ISBN: 978-84-9057-792-9

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

—N'estava segur, que arribaria a la pilota abans que ell. De fet, ni tan sols vaig pensar si valia la pena córrer el risc de llançar-me a terra, que era el que sempre ens deien els entrenadors des d'infantils: «No aneu a terra si no esteu segurs que arribareu abans i tallareu la pilota. Heu de pensar que, si falleu, deixareu sol el davanter amb el porter. Penseu-vos-ho un segon, abans de fer-ho!».

—Com podem oblidar-ho, si ens ho repetien mil vegades!

—Doncs, jo no en vaig fer cap cas, no m'ho vaig pensar ni mig segon, ni una dècima. Mentre em llançava, sabia que si ell posava la punta de la bota abans que jo toqués la bola, estàvem perduts. Però ja saps que al camp no hi ha temps de pensar, no hi ha temps d'adonar-se del que es fa, tot és instint, decisions que vénen soles.

—Sí —li responc mentre penso que jo sí que intento pensar al camp.

—I a més, hi ha aquella sensació, allò que fa que siguem defenses centrals, que gaudim com ningú quan arribem a tallar un contracop... Recordes el que dèiem sempre?: «Quan el davanter treu fum, és que l'has vençut», perquè a nosaltres, els que defensem el nostre camp, la nostra àrea, el nostre equip, això ens motiva una passada. Aquella cara del davanter que creu que ja

ho té tot fet i que sent que li treus la glòria del gol... Saps què vull dir, oi?

I tant que ho sé! No ho havíem comentat vegades. Continuo escoltant perquè ell sembla que no té aturador, com si fes molt de temps que ho tingués a dins i necessités deixar-ho anar.

—Llavors saps que has guanyat, si més no aquell cop... perquè tu ja saps que cada partit de futbol està fet de molts duels individuals, oi? De tu o jo, de passes o no passes, oi?

No responc perquè no són preguntes que esperin resposta. Em sap greu perquè no tinc gaire temps per quedar-me a escoltar-lo, però no puc marxar ara i deixar-lo amb la paraula a la boca. Després de tot el que va passar...

—Sents que aquell cop has guanyat i que val la pena jugar en aquesta posició, on tens la gran responsabilitat de no fallar mai, no com els davanters que en poden fallar una i una altra i al final ningú no recorda que per marcar el gol de la victòria, n'han fallat catorze. Tu no pots fallar i això fa més gran el que fem... Doncs aquell dia, jo sabia que arribaria a temps i que tornaria a tenir aquella sensació que et deia. Venia com una moto i em va veure com anava corrents cap a ell, per uns instants fins i tot les nostres mirades es van encreuar i tots dos vam decidir no tirar enrere. O ell o jo, o la meva cama o la seva, o la pilota per a mi o la glòria per a ell...

Una pausa i respira profundament perquè s'ha quedat sense alè.

Però encara no ha acabat, ho sé molt bé perquè era al seu costat, aquell dia, al camp i sé perfectament què va passar just després.

—Quan anava a tota velocitat... ja saps que jo era el segon més ràpid de l'equip després d'en Jordi..., doncs això, que vaig calcular el salt i vaig volar amb la cama dreta per davant, com sempre ens deia l'entrenador que havíem de fer, si calia, per guanyar aquella mitja dècima necessària per arribar abans que l'altre. El davanter, en canvi, no es podia llançar perquè perdia la possibilitat de seguir endavant amb la pilota controlada, o sigui que... ja era meu!!

—Era teu, sí.

—Va ser quan l'altra cama va tocar la gespa que vaig sentir aquell crac... Bé, de fet no vaig sentir cap soroll, no com la vegada que en Carles es va trencar la tíbia davant nostre a l'entrenament, que llavors sí que es va sentir, i ben fort, te'n recordes?

—I tant, gairebé es va sentir a tot el camp!

—Sí, se li va quedar la cama penjant i el pobre xisclava com si li haguessin fotut un tret.

—Ho recordo molt bé, va ser horrible.

—Doncs res comparat amb els meus crits d'aquell dia. Llavors sí que vaig saber el que era el dolor de veritat.

—Els maleïts encreuats.

—Sí, la tríada sencera, l'encreuat anterior, el lateral i el menisc. I tot perquè, quan vaig tocar terra, el genoll es va quedar enrere, de fet tota la cama esquerra es va quedar enganxada mentre el meu cos seguia endavant a tota velocitat per arribar a la pilota abans que aquell animal de davanter.

—Anaves molt fort.

—Sí, tan fort que, tot i el llamp espantós que em va travessar el cos com si fos de veritat, tot i el dolor tan fort com no l'havia sentit mai... vaig arribar a tallar la pilota.

—Sí, va ser una passada. Tothom al camp aplaudia perquè faltava només un minut per al final i, si tu no haguessis aturat la jugada, segur que hauríem marcat i perdut l'eliminàtoria. Va ser un aplaudiment general, com feia temps que no el sentia... Fins que tothom va veure que t'havies fet mal, llavors es va fer un silenci increïble.

—Vols que et digui la veritat? No vaig sentir ni un sol aplaudiment, res. Em feia tant de mal que les llàgrimes em sortien dels ulls com si fos una font dels collons. No sentia res, ni els meus propis crits.

—Ja ho sé.

Uns segons de silenci enmig del soroll que sempre hi ha abans de començar els partits. Estem a punt de marxar en direccions contràries.

Jo cap a la gespa, allà on he viscut i encara visc els millors moments dels meus gairebé dinou anys.

Ell cap a la graderia, a veure el partit des de la distància.

Va estar-se tot un any per recuperar-se de la trenca-dissa que es va fer aquell dia al genoll. I mai més va tornar a ser el mateix.

Els meus records de l'Espanyol van molt lligats a la seva presència, i encara em costa assumir que ja no hi és. Quan vaig arribar al club, acabava de fer els onze anys i no hi coneixia ningú. Els primers entrenaments, els vaig fer de migcampista, la posició on sempre havia jugat a Manresa.

—Con ese cuerpo, te quiero de defensa. Vas a ser un central fantástico.

Això em va dir el qui llavors era el nostre primer entrenador als alevins del club. Li dèiem senyor García.

—Podéis llamarme entrenador o señor García... Nada de Manolo.

Tothom a la Ciutat Esportiva li deia Manolo menys nosaltres.

—Cuando os lo ganéis podréis llamarme Manolo.

No ens ho devíem guanyar mai prou, perquè fins que va marxar, uns anys després, jo encara li deia senyor García.

Va ser ell qui em va dir que anés a jugar a prop del porter, cobrint el que anomenava la línia Maginot —el pare em va explicar que era no sé quin rotllo de la Segona Guerra Mundial i els alemanys— al centre de la defensa.

—Eres un pedazo de tronco con piernas y cuando crezcas serás un árbol tan alto y fuerte como uno de esos pinos del Pirineo. En el medio del campo estorbabas más que otra cosa, pero ahí atrás... a ver quién es el chulo que va a por ti.

Recordo que llavors vaig plorar uns quants dies perquè la meva idea, quan vaig començar a jugar a futbol al col·le, era ser un gran davanter, d'aquells que marquen a cada partit. Quan em vaig incorporar al Gimnàstic de Manresa, el meu primer entrenador, en Lucian —un exfutbolista professional romanès que havia arribat a Catalunya feia uns anys—, em va dir que em movia massa lent per ser davanter però que podia ser un bon mig centre. I em va allunyar de la porteria.

Aquell va ser el primer cop que vaig plorar pel futbol.

Quan només arribar a l'Espanyol encara vaig anar més enrere i em vaig veure tan lluny de la porteria contrària i tan a prop de la pròpia, vaig plorar per segon cop i vaig estar a punt de deixar el futbol.

Allà al darrere vaig conèixer en Joan, un defensa central de vocació que em va ensenyar a gaudir fent de defensa, a moure'm posicionalment per anticipar-me als davanters, a cobrir els forats dels altres defenses, a donar-nos sempre suport i a iniciar les jugades des del darrere. Va ser un dur aprenentatge que no hauria assolit sense el seu entusiasme i experiència.

El tercer cop que em van venir les llàgrimes als ulls va ser en saber que en Joan deixava el club perquè no s'havia recuperat prou bé de la seva maleïda triada. Tot i que l'Espanyol es va portar molt bé renovant-li el contracte i esperant-lo tota una temporada, al final li van dir que no podia continuar perquè no creien que pogués tornar a assolir el nivell que tenia abans de la lesió. Això va passar quan ja érem juvenils i feia pràcticament sis anys que jugàvem plegats.

Mai més he tornat a plorar pel futbol.

—Va, nois! —crida l'entrenador perquè ens posem en fila i sortim en ordre al camp on hem de jugar amb un equip americà que es diu Legacy United... i que ningú coneix.

—Haig de marxar —li dic a en Joan.

Ell dubta si fer-me una abraçada o no... i jo tampoc sé què fer. Quan jugàvem junts, tot el dia ens abraçàvem: abans de començar un partit o un entrenament, a la mitja part, al final, quan sortíem de l'autocar, quan

algú dels dos necessitava una mica de suport a la residència...

Ara el vincle s'ha trencat, com el seu genoll.

—Molta sort, foteu-los canya, a aquests americans. No en tenen ni idea, de futbol —em diu somrient sense gaires ganes.

—Ja saps com va, això del MIC. Aquí, fins que no jugues la fase final, la majoria dels equips són més aviat fluixets.

—Sí... This is MIC, oi?

—Sí —li dic somrient en sentir aquell lema que tantes vegades havíem repetit durant aquest fantàstic torneig en què tot és només futbol.

Al final em dóna la mà i marxa.

Una encaixada freda i distant.

Ni tan sols sé si es quedarà a veure el partit o no. Quan me l'he trobat aquí, la veritat és que ha estat una sorpresa. Tot i que més o menys seguim en contacte per WhatsApp i per Facebook, ara feia força temps que no ens trobàvem. Ell viu molt a prop de Figueres i per això, quan era al club, s'estava a la residència com jo.

Va ser allà on ens vam fer amics. Allà i sobretot al camp, on hem viscut tantes coses junts.

M'ha dit que havien vingut amb la família a veure el seu germà petit, que també juga al MIC amb els infants de la Unió Esportiva Figueres.

—És bo? —li he preguntat de seguida.

—No gaire, però s'ho passa com ningú corrent per la banda amunt i avall.

—Ha, ha, ha!! Així, deu ser com el seu germà, que corria pertot arreu com un pollastre sense cap.

—No com tu, que cada arrencada era com posar en marxa un camió.

Era una broma que ens repetíem des de ben petits... fins que ell va deixar de córrer.

—Provarà per l'Espanyol? —li he preguntat per saber si seguiria el mateix camí que ell.

Per un moment, m'ha mirat amb la cara més trista que li he vist mai.

—Ja saps que l'Espanyol no fa proves... i no, no ho intentarem. Els meus pares diuen que no volen repetir l'experiència.

—Ah...

—Sí...

S'acaben les paraules, és estrany que ens passi. Abans no paràvem de xerrar ni a l'habitació, ni al camp.

—Al final, tu vas tornar a jugar amb la Unió, oi? —l'hi pregunto tot i que ja sé la resposta.

—Només un parell de partits. De seguida vaig sentir dolor un altre cop i el metge em va dir que era millor que deixés l'esport de competició. Ara faig bicicleta i tenis.

—Molt bé, a mi m'encanta anar en bici —menteixo.

—I a mi —menteix.

—Bé, ja parlarem, haig d'anar a...

—Que vagi molt bé el torneig!

Mentre entro corrents al camp i escalfa els genolls, sans però castigats de tants anys de forçar-los, miro d'imaginar en Joan en bicicleta o donant cops a una pilota amb la raqueta. No és que tingui res de dolent, però comparo aquesta imatge amb la del meu company des d'alevins, passant per l'infantil, el cadet i el primer

any de juvenil, tot força, tot velocitat i potència, sempre concentrat i cridant a tothom perquè es col·loquessin al camp o perquè pressionessin. Suat i seriós, mirant-me amb aquells intensos ulls negres que es movien més de pressa que la pilota, demanant-me que li fes la cobertura quan sortia a tallar un atac per la banda on no hi havia lateral perquè havia pujat a l'atac. Un defensa total que era capaç d'anar al xoc amb un davanter que li treia mig metre sense cap por, que de vegades entrava tan fort que s'emportava per davant els del seu mateix equip i tot. Quan aquell noi cridava «Meva!!!» a la sortida d'un córner, tothom sabia que era millor no anar a buscar la pilota perquè ell hi seria amb tot l'impuls del seu cos, menut però fort.

—Este tío es un toro —li deia en Paco, l'encarregat del vestidor, quan ens canviàvem abans de sortir a jugar—. Que nadie se le ponga en medio, que este se lleva por delante a quien sea.

Aquell brau... ara anava en bicicleta i donava tocs amb la raqueta al darrere d'una xarxa.

Que injust que era de vegades el futbol, i com ho ignoraven tots els que ens esperaven i ens admiraven.

Que poc en sabien, ells, d'històries com la d'en Joan.

Em pregunto si encara deu sortir amb aquella noia d'abans de la lesió... Com es deia? Laia?

—Va, Marc, espavila't que el partit ja ha començat!

El meu company de defensa és nou d'aquest any. Es diu Lolo, li diuen així tot i que ell es diu David, o sigui que no sé per quina raó... però tampoc l'hi he preguntat. És el tercer company que tinc des que en Joan es va lesionar aviat farà dos anys. Cap d'ells ha durat més

d'una temporada i aquest tampoc en fa la pinta, de continuar molt de temps aquí. No val la pena entrar a conèixe'l gaire.

El partit passa sense gaire història, com passen molts dels que farem aquí fins que comenci de veritat la nostra competició. El MIC és un torneig en què participen equips molt bons, d'altres de mitjans i d'altres que... vénen a jugar i a passar-s'ho bé, i si és possible a tenir un partit de glòria contra equips grans com el nostre. Som el quart equip que més MIC ha guanyat, dos més que per exemple el Reial Madrid, i tothom ens vol guanyar, com aquests americans que ens han marcat un gol al començament i s'han pensat que potser donarien la sorpresa.

A la mitja part la cosa ja s'ha capgirat, anem quatre a un i crec que al final afluirem una mica per no fer mal quan no cal.

Ells ho viuen com una festa i per a nosaltres hi ha una petita part que també ho és... només una mica, ja que hem de competir perquè defensem uns colors que ens hi obliguen. Ho fem sempre i intentem anar forts a cada partit, i així, quan comença la segona part del torneig i ja tenim al davant l'Ajax o el Màlaga o fins i tot l'Aspire, aquells nois del Qatar, que són del millor del món, no necessitem endollar-nos de cop i volta.

Vivim endollats al futbol.

A cada partit.

A cada entrenament.

Si et desendolles, n'hi haurà un altre que et passarà al davant.

Al final del partit he buscat els pares per explicar-los

que m'havia trobat en Joan. Després de tants anys anant junts als partits, les nostres famílies s'havien fet amigues. A casa, a tots ens va saber molt greu la lesió del que era el meu millor amic dins del futbol. Fins i tot la meva germana va dir-li que ho sentia de veritat, ella que passa molt de tot el que envolta aquest món. Als seus catorze anys, la Sílvia està més pendent de quina roba es posarà el cap de setmana que d'on em toca jugar. Al principi, em feia ràbia que ella fos l'única que no sentís com a propis els meus èxits i que no visqués pendent del següent torneig o de la taula classificatòria.

Després ho he arribat a agrair perquè, com sempre diu la mare, a la vida no només trepitjaràs gespa.

—Has guanyat? —em pregunta sovint l'endemà del partit... o al cap de dos dies, quan parlo amb els pares per telèfon.

Tant li fa la resposta i a mi no m'importa perquè entenc que no sóc l'eix sobre el qual han de girar tots els que m'envolten. I això que, inevitablement, la nostra vida familiar sempre ha estat marcada pel futbol, els viatges, els entrenaments, la residència...

Quan els he explicat la trobada, se n'han estranyat una mica: no sabien res que els seus amics vinguessin al MIC aquell any.

Les nostres famílies van arribar a estar força unides. Els pares d'en Joan són gent molt maca i el seu germà petit, el que ha vingut a jugar aquest any, és un noi molt simpàtic, una mica trasto, i a la meva germana li cau molt bé. Hem anat un munt de vegades a Figueres a veure'ls i ells han passat fins i tot unes vacances de Setmana Santa a Manresa. Sortíem junts d'excursió i anà-

vem a Montserrat o a visitar cellers petits on feien vi, ja que el pare d'en Joan hi és molt aficionat.

Quan es va lesionar, ens vam seguir veient sense més problemes però quan li van dir que no continuava... alguna cosa es va trencar també entre les famílies. Va ser com si a casa d'en Joan no volguessin seguir vinculats a un món que els havia tractat de manera tan cruel. No venien a veure cap partit i, a poc a poc, les trucades van ser cada cop més espaciades i les visites van desaparèixer.

Els volien allunyar-se del futbol i a casa nostra el futbol es viu dia a dia.

—No t'ha dit a quin hotel s'estan? —pregunta el pare.

—Potser no han agafat hotel —respon de seguida la mare—. No som tan lluny de Figueres, no?

—Els infants com en Ricard juguen a Begur o a l'Escala. Tenen entre tres quarts i una hora fins a casa. Potser sí que van i vénen —reconeix ell—. I què hi feia, aquí, en Joan?

—No m'ha dit res, només hem pogut xerrar uns minuts perquè jo havia de jugar amb els americans i...

—Per cert... —m'interromp el pare—. Bon partit, els heu ofegat després del gol.

—Sí, ens han marcat en una jugada tonteta però no he pensat mai que poguéssim perdre —responc de seguida.

—No parlis d'aquesta manera —em renya afectuosament la mare.

Sempre ho fa.

—No és això, mama, és que eren bastant paquets.

El pare fa que sí amb el cap. Ell és menys imparcial i

el que viu més el futbol, el que sempre m'anima des del punt de vista esportiu, sobretot quan les coses no van bé, cosa que cada temporada passa un parell de cops, especialment al final. Jo sóc dels que, any rere any, sóc a la llista de possibles baixes, ja des d'aleví, cada temporada l'entrenador de torn m'ha dit que em faltava alguna cosa.

—Alçada.

—Velocitat.

—Coordinació.

O que alguna cosa em sobrava.

—Pes.

—Arrogància.

—Agressivitat.

De vegades ho he entès i ho he rectificat. D'altres no.

Però sóc aquí, de juvenil A en un club gran com l'Espanyol, un dels més importants dels de futbol base. Cada any a punt de saltar i cada any mantenint-me en l'equip.

Més a prop del gran salt, del que va cap amunt i del qual ja no tornes a aterrar. A punt que aquell somni que tenia quan vaig començar amb només cinc anys sigui una realitat.

Tan a prop i alhora encara tan lluny. Perquè potser només falten dos passos, però són els que realment costen de fer.

—Haig de marxar —els dic als pares.

Ens fem uns petons ràpids i quedem que ens truquem per al partit de l'endemà.

—Records de la teva germana! —em crida la mare quan ja sóc a una certa distància.

Li faig adéu amb la mà mentre penso que això s'ho

acaba d'inventar. La Sílvia ha marxat a casa d'una amiga a passar la Setmana Santa. No ha volgut saber res de venir a la Costa Brava a passar-se el dia veient partits a tota hora. Segur que no ha dedicat ni un minut a pensar en mi, ni en el MIC, i que, per descomptat, no ha dit res de donar-me records.

—Bon partit, eh? —em diu el capí quan ja seiem a l'autocar.

—Sí —responc sense voler parlar més.

Em poso els cascos i desconnecto, perquè en realitat estic pensant en la trobada amb en Joan.

La victòria d'avui queda molt ràpidament substituïda pels records de moltes altres victòries al seu costat.

També de les derrotes i dels moments difícils que hem passat junts.

El trobo a faltar.